

# POSTANOWIENIE

Dnia 29 sierpnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielowicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 29 sierpnia 2023 r.,

sprawy **R. S.**

skazanego z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k., art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 178a § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 28 listopada 2022 r., sygn. akt V Ka 1456/22

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi

z dnia 8 czerwca 2022 r., sygn. akt III K 692/21

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.**

## UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z dnia 28 listopada 2022 r., sygn. akt V Ka 1456/22, utrzymał w mocy zaskarżony apelacją obrońcy R. S. wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi - Widzewa w Łodzi z dnia 8 czerwca 2022 r., sygn. akt III K 692/21

Od powyższego wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi kasację złożył obrońca skazanego R. S. i zarzucił w niej rażące naruszenie prawa, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 450 § 2 k.p.k. w zw. z art. 452 §2 k.p.k. a contrario w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 6 ust. 1 oraz 3 lit. d Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 roku zmienionej następnie Protokołami nr 3,5 i 8 oraz uzupełniona Protokołem nr 2 – dalej powoływana jako EKPCz (zarzut z pkt I) oraz art.

433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424§ 1 pkt 1 k.p.k. (zarzut z pkt II).

W pisemnej odpowiedzi na tę kasację Prokurator Rejonowy Łódź – Widzew wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej (por. pismo z dnia 2 maja 2023 r., sygn. PR.1Ds. [...]).

### **Sąd Najwyższy zważył co następuje.**

Analiza treści kasacji i zawartych w niej zarzutów wskazuje, że jest ona oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k. i z tego powodu nie zasługuje na uwzględnienie. Zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k. kasacja, będąca w polskim systemie prawnym nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogły mieć one istotny wpływ na treść orzeczenia sądu odwoławczego (czyli, iż uniknięcie przez sąd odwoławczy ewentualnych uchybień, na które wskazuje kasacja, musi nieodzownie stwarzać realną perspektywę wydania orzeczenia odmiennego w swojej treści, niż orzeczenie zaskarżone kasacją). Niedopuszczalne jest więc bezpośrednio atakowanie w kasacji orzeczenia sądu pierwszej instancji, a także kwestionowanie ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie. Zarzuty podniesione w kasacji pod adresem orzeczenia sądu pierwszej instancji podlegają rozważeniu przez Sąd Najwyższy tylko w takim zakresie, w jakim jest to nieodzowne dla należytego rozpoznania zarzutów stawianych w kasacji orzeczeniu sądu odwoławczego. Rolą sądu kasacyjnego nie jest bowiem ponowne – „dublujące” kontrolę apelacyjną rozpoznanie zarzutów stawianych przez skarżącego orzeczeniu sądu pierwszej instancji (por. np. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 24 czerwca 1996 r., sygn. akt IV KKN 41/96, LEX nr 26361, z dnia 6 września 1996 r., sygn. akt II KKN 63/96, OSNKW1997, z. 1 – 2, poz. 11, z dnia 10 stycznia 2014 r., sygn. akt II KK 18/13, LEX nr 1415117, czy postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 września 1996 r., sygn. akt IV KZ 62/96, OSNKW 1996, z. 11 – 12, poz. 83, z dnia 25 marca 2003 r., sygn. akt III KK 189/03, R – OSNKW 2003, poz. 1354, z dnia 5 maja 2015 r., sygn. akt IV KK 430/14, LEX nr 1747355, z dnia 28 października 2016 r., sygn. akt V KK 253/16, LEX nr 2141238). Patrząc na wniesioną kasację obrońcy skazanego R. S., z zarysowanej wyżej perspektywy, należy stwierdzić, że zarzuty w niej sformułowane, mimo wskazania odmiennej podstawy prawnej, stanowią powielenie zarzutów apelacyjnych, z oceną których – dokonaną przez Sąd Okręgowy w Łodzi - nie zgadza się skarżący. Analiza

treści złożonej w przedmiotowej sprawie kasacji prowadzi do wniosku o zastosowaniu w redagowaniu kasacji obrońcy zabiegu polegającego na kwestionowaniu ustaleń faktycznych, przeprowadzonych w toku postępowania oraz zarzucaniu błędnej oceny dowodów, która zaaprobowana została przez Sąd Okręgowy w Łodzi, działający jako sąd odwoławczy, pod pozorem formułowania zarzutów naruszenia prawa procesowego. Zarzuty te ponownie dotyczą kwestii oceny dowodu z pomówienia M. T. Prokurator Rejonowy Łódź – Widzew, trafnie podnosi w pisemnej odpowiedzi na kasację obrońcy R. S., że cyt. „Sąd meriti, wbrew twierdzeniom skarżącego w kasacji, dokonał prawidłowego wartościowania materiału dowodowego. W szczególności nie doszło do pominięcia istotnych w sprawie dowodów. Skarżący nie wykazał, że w rozpatrywanej sprawie rzeczywiście doszło do złamania przez Sąd I instancji zasad wiedzy, czy doświadczenia życiowego. Dodać należy, że sam fakt, że Sąd odwoławczy w całości zaaprobował ocenę zawartą w motywach Sądu I instancji, nie daje żadnych podstaw do twierdzenia, iż w jakimkolwiek elemencie uchylił się on od dokonania rzetelnej o dogłębnej kontroli instancyjnej. Na tę okoliczność w uzasadnieniu do wyroku Sąd Okręgowy w Łodzi przeprowadził wyczerpującą analizę. Odnosząc się do podnoszonych przez skarżącego zarzutów dotyczących zaniechania należytego rozważenia zarzutów i argumentacji zawartych w apelacjach uznać należy, iż wbrew twierdzeniom obrońcy, Sąd odwoławczy w treści pisemnych motywów wyroku w sposób pełny, dogłębny i rzetelny rozpoznał zarzuty stawiane przez apelującego wyrokowi Sądu I instancji. Wiodącym zarzutem podnoszonym przez skarżącego jest to, iż Sąd odwoławczy (podobnie z resztą jak Sąd I instancji) nie uznał, iż obecność współoskarżonego M. T. na rozprawie apelacyjnej jest obowiązkowa poprzez dopuszczenie z urzędu dowodu z jego wyjaśnień w sytuacji, gdy za podstawę ustaleń faktycznych dotyczących pierwszego z zarzucanych oskarżonemu zarzutów było stanowisko tegoż M. T. (gdyż to on obciążył oskarżonego w swoich wyjaśnieniach). Skarżący stwierdza kategorycznie, iż M. T. składał wyłącznie wyjaśnienia w postępowaniu przygotowawczym, tym samym jego klient miał ograniczone prawo do obrony. Skarżący w swoim wywodzie pominął fakt, iż w postępowaniu przygotowawczym, każdy z dwóch podejrzanych składał wyjaśnienia dwukrotnie, a oprócz tego była pomiędzy nimi przeprowadzona konfrontacja. Również świadek W. W. była w postępowaniu przygotowawczym przesłuchana.” W orzecznictwie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka przyjmuje się, że unormowanie z przepisu art. 6 EKPCz nie gwarantuje stronie rozpoznania sprawy przez trzy instancje sądowe, oraz iż przepis ten

nie znajduje zastosowania do wzruszania prawomocnie zakończonych postępowań (L. Garlicki (red.) P. Hofmański, A. Wróbel, Konwencja o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności. Komentarz do artykułów 1-18, Warszawa 2010, t. I, s. 304-309). W realiach sprawy oczywiście bezzasadny jest też zarzut kasacyjny rażącej obrazy przepisów: art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. (zarzut z pkt II). Ten zarzut kasacyjny zmierza w istocie do spowodowania, aby Sąd Najwyższy przeprowadził, w toku nadzwyczajnego postępowania, jakim jest postępowanie kasacyjne, kontrolę dokonanych w postępowaniu ustaleń faktycznych. Nie można podzielić zarzutu naruszenia standardów kontroli instancyjnej przeprowadzonej przez Sąd Okręgowy w Łodzi, albowiem z pisemnego uzasadnienia wyroku tego Sądu jasno wynika, iż został przez ten Sąd wypełniony obowiązek z art. 433 § 2 k.p.k., gdyż w sposób dostateczny rozważono wszystkie wnioski i zarzuty wskazane w apelacji.

Kierując się przedstawionym motywami Sąd Najwyższy, z mocy art. 535 § 3 k.p.k., rozstrzygnął jak w postanowieniu.

[ms]

